

i ethvert Tilfælde, da han altid vil kunne have den tiltalte mistænkt for, at han, hvis han fik Lov til at gaa paa fri Fod, vilde kunne lægge Hindringer i Vejen for Sagens videre Underfølgelse. Derfor have vi ganske staaet denne Bestemmelse væk, og det er et Punkt, hvorpaa dette Forslag afviger fra den tidligere Proceskommissions Forslag i saa Henseende. Vi ville tillade en Dommer at belægge en Mand med Varetægtsarrest, naar han straks skønner, at Forholdet efter de foreliggende Omstændigheder vil medføre højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Det er altsaa, som jeg før bemærkede om Anholdelsen, ikke nok, at den mistænkte er mistænkt for en Brøde, for hvilken der staar foreskrevet Straf af Fængsel eller Bøder i Straffeloven, men Dommeren skal skønne, om Straffen i det konkrete Tilfælde kan antages at ville blive større end Bøder eller simpelt Fængsel; hvis dette ikke er Tilfældet, maa han ikke arrestere. Vi ville, for at nævne et bestemt aktuelt Eksempel, kunne se, at en saadan Arrestation som den, der skete med Madam Behrend, herefter vilde være ganske udelukket. Dermed være det ikke sagt, at den var berettiget, saaledes som den skete nu, thi det, vi have indført her, er efter vor Mening ikke noget nyt, men en simpel Konsekvens af, hvad der har været bestaaende Lov, i hvert Fald lige saa længe som Grundloven har bestaaet. Det er klart, at en Dommer ikke kan tilbyde den mistænkte et Forlig paa 70 eller 170 Kr. i Bøde, og naar Bøden ikke betales i Mindelighed, arrestere vedkommende, og bag efter give vedkommende løs, naar Bøden betales; det er en Handlemaade af en Dommer, som, naar den skulde betegnes, maatte betegnes med et meget grimt og i disse Dage i anden Anledning meget aktuelt Ord. Det er ikke noget nyt, vi her ere inde paa, det er kun noget af den bestaaende Ret, som vi her bestemt fiksere. Vi give Dommeren Ret til at arrestere de Personer, som efter hans Mening ere skyldige til højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, naar mistænkte høre til de før nævnte Bagabonder; dernæst naar der i øvrigt paa Grund af Sagens Bestaffenhed og den mistænktes Forhold er særlig Høje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, og endelig naar der er særlige Grunde til at frygte for, at han, hvis han lades paa fri Fod, vil forskætte sin forbryderiske Virksomhed. En Bestemmelse som den her i Punkt 2, at der skal være særlig Høje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, vil medføre, at de allerfleste bosiddende Mænd, som i Resten

af deres Liv have ernæret sig ærligt og rebeligt i Landet, og have haft deres Virksomhed og Erhverv her, maaste endog saa have fast Ejendom og have stiftet Familie her i Landet, som Regel, ville være fri for Varetægtsarrest, naar ikke Sagen netop er af en saadan Bestaffenhed, at det ligefrem gælder om Liv og Død for dem, saa at man kan tro, at de ville kaste Familie, Ejendom og alt andet over Bord for at rømme. I de dagligdags Tilfælde ville de hæderlige, bosiddende Menneſter, som ere kendte af deres Omgang, og som ikke føre nogen lystlykkelig Eksistens, kunne gaa fri for Varetægtsarrest i Henhold til denne Bestemmelse. Dernæst have vi indført en vigtig Bestemmelse her, som straks skal træffes fra Dommerens Side, nemlig at han, naar han affiger Fængslingskendelse over en mistænkt, skal sætte en Frist, inden hvilken Fængslingen skal ophøre, og denne Frist maa ikke være længere end en Maaned. Vi have senere i § 15 truffet den Bestemmelse, at hvis under Sagens senere Gang de samme Forhold vedblive, som have gjort det nødvendigt at belægge en Mand med Varetægtsarrest, kan man ved en ny Fængslingskendelse forlænge Gyldigheden af den gamle Fængslingskendelse; men det skal da atter være med Angivelse af de Grunde, hvorpaa Fængslingen støtter sig. Vi have derved villet ramme en Pæl gennem de Misbrug, der finde Sted ved de langvarige Varetægtsfængslinger her i Landet. Vi kende jo alle somme Eksempler paa, at Folk have fiddet baade 1 og 1½, ja lige op til 2 Aar i Varetægtsarrest for en eller anden Brøde, uden at Undersøgelsen er skreden længere frem efter de 1—2 Aars Forløb, end den var efter den første Maanedes Forløb, en Brøde, som ikke er mere bevist efter de 1—2 Aars Forløb, end den var maaste efter at der var forløbet to Dage efter den paagældendes Arrestation, og som der maaste ikke en Gang er stor Rimelighed for, at den arresterede har gjort sig skyldig i. Og vi kende jo ogsaa Eksempler paa, at en arresteret belægges med en eller anden lille Straf i en helt anden Anledning end den, hvorfør han er arresteret, f. Eks. det Tilfælde at en Mand efter at være holdt arresteret i 18 Maanedes i en Ildbrandsjag blev idømt en lille Straf af Bånd og Brød, fordi det oplystes, at han en Gang saavidt erindres ovre paa Sjællands Vestkyst havde forsøgt at stjæle et Bræt, som en Købmand havde lagt paa sin Brædestabel. Saa havde Retfærdigheden ikke haaret Sværdet forgæves den Gang; Manden havde fiddet i Arrest i 18 Maanedes som mistænkt for Ildspaaſættelse,